



# ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννακόσα τρία,  
δρόσις και φίλοπατρία.

Του μινός Μαύου τριτην,  
κι' ο ντουινιάς με μπόμπαις φέρτει.

## Φρασούλης και Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. — Στεφάνους πάλιν δρέφατε μαζί και κατά μόνας  
εἰς τοῦ Μαύου τοὺς φαίδρους και θάλλοντας λειμώνας,  
και στέφατε τὸν Θεοδωρην, ὅστις ὡς ἄνθος κλίνει,  
κυτός δὲν δρέπει δι' αὐτόν...δὲν ξέρει τί θὰ γίνην.

Τῆς ἀπαρτίας οἱ πιστοὶ δὲν πολυσυκινήθησαν,  
κι' αὐτὸς τοὺς ἐγκατέλειψε, κι' ἐκεῖνοι τὸν ἠρήθησαν.  
Ὁ τοῦ Κουβέρνου Μάιος αἰώνιος δὲν εἶναι,  
και τὸν σανίδων ἄγρηγορα μαρμαίνον' αἱ μυρσίται,  
και φεύγ' ἢ Ψωροκώστενα με τῶν τιμῶν τὸ πλῆθος  
ἐκν ἄρα σταθερότητος εἰς Μονοκρούσαν στήθος.

Ὁ Μάιος ἀνθοστερῆς  
και γελαστός προβαίνει,  
κι' ὁ Θεοδωράκης κατηρῆς  
τοὺς φίλους περιμένει.

Τὸ Σάββατο ἄμαζεύτηκαν, ἦλθαν και τὴν Δευτέρα,  
μὲ τίποτε δὲν ἔγινε, ἄκοπάνισαν ἄερα.

Ὁ Θεοδωρῆς τοὺς ἔγραψε γιὰ νᾶλθουν ἄρον ἄρον  
κι' αὐτοὶ τοῦ λὲν πῶς σκιάζονται τῆς μπόμπαις τῶν  
[Βουλγάρων.

Δὲν ἀκούεται φωνή,  
χάσκουν γύρω του κενοὶ  
και πιστῶν κι' ἀπιστῶν θῶκοι,  
ἔχασκε και τὸ θρονὶ  
τοῦ κυρίου Θεοτόκου.

Βρέ, τοὺς λέει, τί γλεντιᾶτε ;  
τίποτα δὲν σὰς πειράζει ;  
βρέ, τοὺς λέει, δὲν κυττάτε  
πῶς ὁ κόσμος ὅλος βράζει ;

Δὲν ἀκοῦν τὸν Ντεληγιάννην,  
μῆτε τὴν Μακεδονία,  
κι' ἕνας αἰλούρος ἐράνη

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον  
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

'Ενενηντα κι' ἐνὰ κι' ἑπτακόσα,  
κι' ὄλ' ἡ φύσις ἀνάβει ἀφρηγῶσα.

'Ὅτων αἰλούρων τὰ θρανία,  
και ἄσας ἔδρας τῶν ἀκούς νηκούρισματὰ τῆς γάτας  
κι' οἱ πατέρες ἀπεργοῦν ὅπως τοὺς ραπτοεργάτας.

Κι' ὅπως ἀρραφταῖς προσμένουν εἰς τὸ ράφι κρεμασμέναις  
φορεστικαῖς νεοκομμέναις,  
και τῆς βλέπουν οἱ δαντήδες με μὲν ἄκρ' ἀπελπισία,  
ἔτσι, Περικλέτο, μένει  
ἀρραφτη και κρεμασμένη  
και τῆς ψωροκώστενάς μας ἡ μεγάλη φορεσιά.

Κι' ὄλο τὴν κυττᾶ ἄτὸ ράφι  
ὁ μεγάλος μπαμπαλιῆς,  
και πικραίνεται και γράφει  
'στοὺς καλφάδες τῆς Βουλῆς.

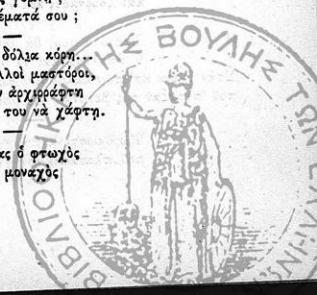
'Ἐλάτε, βρέ καλφάδες μου, σ' ἐμὲ τὸν Ξυλογιάννην,  
τῆς ἀπεργίαίς πάψετε,  
και κόψετε και ράψετε  
τῆς κουρελοῦς τὸ φορέμα, τῆς Βίβας τὸ φουστάνι.  
Μέτρο τὸ χέρι κάνετε, τὴν γλώσσα σας ψαλλίδι,  
κι' ἔλατε νὰ τελεωσέτε τὸ ζηλευτὸ στολίδι.

Π. — Ἦλθε Μάης ἀνθρωρὸς  
με γαμπρούς και με νυφάδες,  
κι' ἀρχιγράφτης θλιβερός  
περιμένει τοὺς καλφάδες.

Ψωροκώστεν' ἀχαυνή,  
ποῦ πλανᾷς τὰ βήματά σου ;  
πῶς ἀπέμεινες γυμνή ;  
ποῦναι τὰ φορέματά σου ;

Κλάψετε τὴν δόλια κόρη...  
τῶστριμὰν πολλοὶ ματῶροί,  
κι' ἄρραφσαν τὸν ἀρχιγράφτη  
μυϊγαις μόνος του νὰ χάρτη.

Κι' ὁ ξυλάς μας ὁ φτωχὸς  
μόνος του και μοναχὸς



μὲ ψαλλίδα καὶ βελόνι  
μὴ ράβει, δρὸ ξιλόνοι.

Σὲ κατάζερα χωράφα  
γυμνωμένη με θυροῦν,  
καὶ τὰ ροῦχα μου ὅτ' ἀράφα  
τοὺς καλφάδες καρτεροῦν.

Μὲ ἔντροπὴ τὴν γύμνα σέρνω,  
καὶ γὰρ σκέπασμά μου πέρνω  
νομοσχέδια ποικίλα,  
καὶ συκῆς τὰ κῆνα φύλλα.

Καὶ σκεπάζομαι μ' αὐτὰ  
τὰ χαρτένια σας κουρέλια,  
καὶ καθένας με κυττῶ  
καὶ λιγόνεται ὅτ' ἔγλωια.

Φ. — Ὁ Μάιος ἀνοσπερῆς  
καὶ γελαστός προβαίνει,  
κι' ὁ Θεοδώρης κατηρῆς  
τοὺς ἀπεργούς προσμένει.

Ἵμους κανεῖς δὲν ἔρχεται, πατρίδα μου ζευξέα...  
οἱ μὲν ἠγόρασαν ἀγρόν, οἱ δ' ἔγημαν γυναῖκα.

Π. — Μῆτε σταφίδες τοὺς κινοῦν, μῆτε στρατοὶ καὶ στόλοι...  
Φ. — Ἄμμ' ἔτσι, βρὲ πατέρες μας, θὰ πάρωμε τὴν Πόλι;

Π. — Ὡ Δόξα τοῦ Ρωμαϊκοῦ, ποὺς σοῦραψε ξανὰ  
τὸ ροῦχο ποῦ φορεῖς;  
ὁ μαστρο-Θωδωρῆς  
μαζὶ με τὸν Ζαῆμη σας καὶ με τὸν Σκαρπινᾶ.

Φ. — Νὰ ζήσης, νὰ τὸ χαιρέσαι,  
καὶ νῦν καὶ ἴστους αἰῶνας  
μ' αὐτὸ νὰ περιφέρῃσαι  
ἴστου Μᾶη τοῦς λειμῶνας.

Π. — Τραλαλό... Πρωτομαγιά,  
κι' ἄς γλεντίσωμε ἰγάκι...  
πίνω τοῦτο ὅτ' ἵνη ὑγεῖά  
τοῦ κύρ Κόντε τοῦ Γεωργάκη.

Ἐλα, βλάμη Φατούλη,  
μὲς ὁ αὐτὸ τὸ πανηγύρι...  
χάριν τοῦ μουστακκλή  
σπίζε τοῦτο τὸ ποτήρι.

Φ. — Στὴν ὑγεῖά σου, κύρ Ἀλέκο... ὅτ' ἵνη ὑγεῖά καὶ τοῦ παπ-  
φέρτε τσίρους, φρέσκ' ἀγγοῦρα, [πούλη...  
φέρτε μας βιολιά, σαντούρα,  
καὶ ζουρνάδες καὶ νταούλι.

Π. — Φατούλη μου, θὰ μεθύσω,  
θ' ἀπολέσω καὶ θὰ θύσω.  
Στὴν ὑγεῖά καὶ τῶν καλφάδων τῆς Βουλῆς τῆς λιμαθώρας,  
ποῦ πετάξαν τῆς βελόναις τῆς μωδίστρας τῆς Θεοδώρας.

Ψωροκόστενα πτωχῆ,  
ποῦ πλανῶσαι μοναχῆ;

Νᾶζερης σκασίλα πούχῳ  
πῶς δὲν μοῦ μούραψαν τὸ ροῦχο,  
καὶ ἴστον ἕνα κι' ἄλλον κάλφα  
δίνω τώρα μὲ πεντάφα.

Φ. — Τί καλὰ μας, τί καλὰ μας!..  
πῶς πετοῦν ἢ πεταλούδαις!..  
στέψετε τὰ κούτελά μας  
μὲ τῶν ἀγγοῦριδων τῆς φλούδαις.

Ἄς στρωθοῦμε ἴστα γρασιδῶ  
μὲ γαιθάραις καὶ γαιθάρους,  
κι' ἄς ἀργίσωμε βρισίδια  
δυνατὰ γὰρ τοὺς Βουλγάρους.

Φτοῦ, παλρὸσκυλα καὶ μούργοι,  
δολοφόνοι καὶ κακοῦργοι,  
τέρατα τῆς ἀναρχίας, ψυχαῖς μαύραις, καλκικουδαῖς,  
ποῦ ἴγνῆκατε ἴστον κίσμο μοναχῆ γὰρ τῆς ἀρκουδαῖς.

Π. — Φτοῦ σας, σκύβλα σκυθάλων ἀρκουδαῖρικής φυλλῆς,  
φτοῦ σου, Ζόντσερ, φτοῦ σου, Δελοσερ, φτοῦ, Σαράφωρ λυ-  
[μῶν...  
ποῦναι νὰ σᾶς καμαρώσουν οἱ λιμπροὶ σας Βασιλεῖς,  
ὁ περίφημος ὁ Κρούμος, Σαμουήλ καὶ Σιμεῶν;

Φ. — Ἰέστους τα, βρὲ Περικλέτο,  
μὲς ἴστου Μᾶη τοῦς λειμῶνας...  
βάλτους ἔλους ἴστο μουσκέτο  
τοῦς ἀχρείους λυμῶνας.

Ἵ φρίζον, ἦλιε, καὶ σεῖς, ἀστέρες,  
καὶ σύ, Κορδόνερ, καὶ σεῖς, πατέρες.  
Οἱ δολοφόνοι τοῦμοῦν ἀκόμα  
καὶ ἴστῆς Ἀθήνας τὸ θεῖον χῶμα,  
καὶ ἴστα δίκας μας τὰς κατακόμβας  
τῶν Κομητάτων νὰ χῶνουν βόμβας.

Ἵ δολοφόνοι κι' ἀναρχικοί,  
χῶνετε βόμβας ἐδῶ κι' ἐκεῖ.  
Καὶ ἴστο δικό μας ἔλατε κράτος,  
ἀλλ' ὁ παπτοῦς μας ὁ Κορδονάτος,  
ὁ γέρο-Βόμβας ὁ τομερός,  
ποῦ δὲν τοῦ σβύνουν τὴν φλόγα χρόνοι,  
βομβῶν ἐπάνω βομβῶν πυρῆς,  
σᾶς σκιάζει τώρα μ' ἕνα καθρόνι.

Π. — Τί Πρωτομαγιά καὶ τούτη! ...  
μὲ μπουλότα, μὲ μπαροῦτι,  
κι' ἔπου σκάψης, βρὲ τσιφούτη,  
κὼν ἴστου Βράακ, κὼν ἴστου Ρούακ,  
νὰ καὶ μὴ τρακατροῦκα.

Φ. — Σὲ Πρωτομαγιάς τραπέζι  
πίνετε, παιδιὰ, καὶ τρώτε...  
ἦλθανε καὶ τρεῖς Κινεζοί,  
τοῦ Τεῖν Τρεῖν συμπαιριῶται,  
καὶ τῆς Κίνας προίοντα μᾶς κούβλησαν πολλὰ  
γὰρ τὴν ἐκθεσιν ἐκείνην τοῦ Ζαπτείου... τί καλὰ!

Ἵτὴν ὑγεῖά καὶ τῶν Κινεζῶν, ποῦ μᾶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα  
νὰ γνωρίσουν τῆς σοφίης καὶ τῶν φῶτων τὴν μητέρα,



Μάϊος πολιτικός  
και παμπούς Κορδοβικός.

και να 'δουν τον Δη Χου Τσάγκ της Ελλάδος μας τον πάνυ,  
δηλαδή τον Θεωρή, τον τρανό Σκινδογιάννη.

Πρόσωπα Κινέζων τρία  
χάσκουν γύρω μας βουδιά,  
και σκιρτώσα μαγγαρία  
της κοιτίδας των τρεβχ.

Της Ελλάδος μας ή δόξα δίχως θόρυβον κι ήσύχως  
και του κράτους τουρνίκου διεπέρεσε τό τεύχος.

'Ηλθον διά Σιγγαπούρης  
'στής εύφρου μας άρύρης  
την εύκοίλιον εις πλούτη και γλοαζούσαν κοιλάδα...  
ποιός τό 'πίστευε πώς θέλθουν και Κινέζοι 'στην 'Ελλάδα.

Π.—Μονοπώλια σταρίδος θέ γυρέψουνε κι' αυτοί.  
Φ.—Μά για κύττα και του Σάχη τον μεγάλο Πρεσβευτή.  
Π.—Σρίξε μία και για τούτον, για τον 'Ιμβραήμη Χάν,  
όπου με τους τρεις της Κίνες

ήλθε τώρα 'στας 'Αθήνας  
μέσ' από την Τεχεράνη και τό θούτο 'Ισπαχάν.

Φ.— Πίνω για τον 'Ιμβραήμη,  
πού της δόξης μας ή φύμα

τον 'κουβάλης και τούτον εις τους Μαραθινομάχους  
να θαυμάση της άρχαίας 'Ακροπόλεως τους βράχους.

Νάτος ..θα τον προσκνήσω  
της Περσίας τον άστέρα...  
θέλω να τον προσφωνήσω...  
στάσου 'λίγο παραπέρα.

**'Ο Φασουλής, ό ξύλινος Λυσίας,  
'στόν 'Ιμβραήμη, τον Πρέσβη της Περσίας.**

Καλώς μας ήλθες, 'Ιμβραήμη, άπόστολε του Σάχη...  
μετά χαρής σε χειροτονό οι Μαραθινομάχοι  
κι' ένθέρμως σ' ύποδέχεται των 'Αθηνών ή χώρα...  
έκ της Περσίας έρχεσαι σαν μάχος με τά δάρα,  
και 'στά λεπτά σου δάκτυλα τά μοσχοποτιμένα  
λαμποκοπούν του Μπελαζάν διαζιάντια ζακουμένα.

Κύττα τους πατριώτας σου, 'στά τωρινά μας χρόνια  
κατήνησαν ζυππόλυτοι και λούστροι με κασόνια,  
και τά παπούτσιμα σήμερα λουστράρουν των κυρίων,  
πού κατετρόψωσαν ποτέ τον Εσέρην και Δαρείον.

